

نقشه ای برای یک جهان بهتر

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: خروج ۳: ۷؛ متی ۲۲: ۳۷ تا ۴۰؛ خروج ۲۲: ۲۱ تا ۲۳؛ تثنیه ۱۴: ۲۲ تا ۲۹، ۲۶: ۱ تا ۱۱؛ لاویان ۲۵: ۹ تا ۲۳.

آیه حفظی: « از ابنای قوم خود انتقام مگیر، و کینه مورز، و همسایه خود را مثل خویشتن محبت نما. من یهوه هستم » (لاویان ۱۹: ۱۸).

خداوند همواره بر اساس رحمت خود، رابطه ویژه ای را با مردم حفظ کرده است. در داستان خنوخ، نوح، ابراهیم، اسحاق، یعقوب — در میان اشخاص دیگر — اشتیاق خداوند را در بازسازی رابطه شکسته شده خود با نوع بشر می بینیم. اما این فقط به نفع این اشخاص و خانواده هایشان نبود. هنگامی که آنان با خدا ارتباط برقرار می کردند و از او برکت می یافتند، آن بخشی از یک طرح بزرگ تر برای اصلاح آن رابطه با دیگران و به مشارکت گذاشتن برکات الهی با دیگران بود. به همان صورت، خداوند به ابراهیم فرمود: « و از تو امتی عظیم پیدا کنم و تو را برکت دهم، و نام تو را بزرگ سازم، و تو برکت خواهی بود. برکت دهم به آنانی که تو را مبارک خوانند، و لعنت کنم به آنکه تو را ملعون خوانند. و از تو جمیع قبایل جهان برکت خواهند یافت » (پیدایش ۱۲: ۲، ۳). همانطور که او برکت یافت، توانست برکتی برای دیگران باشد.

این برکات قرار بود تا از طریق قوم بنی اسرائیل حاصل شود و در نهایت مسیح موعود، کسی که از همان قوم بود، می آمد. با آفریدن قوم بنی اسرائیل، اکنون خداوند با تمام اقوام سر و کار داشت. بنابراین او قصد داشت، احکام، مقررات، اعیاد و مناسک مذهبی، که می توانست راهی برای بهتر زندگی کردن آنها باشد، به آنها بدهد تا کسانی که توسط خداوند برکت داده می شوند بتوانند دیگران را نیز برکت دهند. بدون شک این اصل امروزه همچنان موجود است.

درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت ۲۲ تیر ماه - ۱۳ July آماده شوید.

خدائی که می شنود

« و خداوند گفت، هر آینه مصیبت قوم خود را که در مصر دیدم، و استغاثه ایشان را از دست سرکاران ایشان شنیدم، زیرا غمهای ایشان را می دانم » (خروج ۳: ۷).
چهارصد سال زمان زیادی برای منتظر ماندن است، به ویژه وقتی که زمان انتظار در شرایط سخت و طاقت فرسای اسارت باشد. خداوند وعده داده بود که او به سوی قوم خویش باز خواهد گشت و آنان را از مصر بیرون خواهد برد، اما برای نسل ها آنها مجبور بودند برای ظالمان بت پرست، ثروت و قدر و منزلت بسازند، و در تمام آن مدت به نظر می رسید که خداوند ساکت است.

سپس خداوند به شیوه ای منحصر به فرد، خود را به آنان آشکار ساخت. او در یک بوته آتش در بیابانی دور افتاده به یک رهبر گمنام، یک شاهزاده تبعیدی و شبان فروتن به نام موسی، خود را آشکار نمود. او به موسی که بی اشتیاق بود، وظیفه ای سپرد تا انجام دهد، و بخش اول این وظیفه این بود که او نزد قوم بنی اسرائیل در مصر برگردد و این پیام خداوند را بگوید که: خداوند ظلم و ستمی که بر آنها روا داشته شده را دیده و شنیده است، و — بله — او به آنان اهمیت می داد، در حقیقت، او در حال آماده شدن برای انجام کاری در جهت تغییر شرایط آنان بطور چشمگیر بوده است.

خروج ۳: ۱۶ و ۱۷ را بخوانید. چرا برای خدا مهم بود که نقشه اش را برای این مردم با این پیام ویژه بفرستد؟ چه چیزی توجه شما را در این اظهارات از طرف خداوند جلب می کند؟

اما خداوند در آنجا متوقف نمی شود. نه تنها، او برنامه ای برای ایجاد زمین بهتر داشت، بلکه او قصد نداشت که قوم بنی اسرائیل دست خالی از مصر رهایی یابند. برای صد ها سال، آنها در افزایش ثروت امپراطوری مصر کمک کرده بودند. در پیش بینی اولیه، خداوند مقاومت و سرسختی فرعون را پیش بینی کرده بود، اما او به موسی اطمینان داد که اسرائیلیان پادشاه سالها زحمت و کار سختشان را دریافت خواهند کرد. « این قوم را در نظر مصریان مکرم خواهیم ساخت، و واقع خواهد شد که چون بروید تھی دست نخواهید رفت » (خروج ۳: ۲۱).
پس از سالها بیداد و ستم، خداوند از این فرصت برای ایجاد نوع جدیدی از جامعه بوسیله این بردگان سابق، استفاده کرد. او می خواست آنان به روش متفاوتی زندگی کنند و جامعه ای را بنا کند که بتواند مقاوم و پایدار باشد. طرح او این بود که این نوع جدید جامعه، نمونه ای برای ملت های اطرافش باشد و، مثل ابراهیم، از طریق برکاتی که آنان از سوی خداوند دریافت می کنند، باعث برکت تمام جهان نیز بشود.

چقدر برای شما مهم است که خدا، خدایی هست که رنج مردم جهان را می بیند و صدای گریه های آنان را برای کمک می شنود؟ این مطلب چه چیزی را در مورد خدا به شما می گوید؟ خروج ۴: ۳۱ را مورد توجه قرار دهید.

دوشنبه

۱۷ تیر ماه

ده فرمان

متی ۲۲: ۳۷-۴۰، و سپس خروج ۲۰: ۱-۱۷ را بخوانید. چگونه خلاصه احکام عیسی به شما کمک می کند تا هریک از ده فرمان را درک کنید؟

ده فرمان مانند یک قانون اساسی خوانده می شود. بعد از یک مقدمه کوتاه که اساسی را برای هر یک از این بیانات ساخته اند - در این باب، واقعیت رهایی قوم توسط خداوند - این متن، اصولی اساسی است که به موجب آن قوم بر روی آن بنا گردیده است. در این مورد، احکام ویژه ای صادر گردید که به موجب آن بشریتواند با زندگی خود، محبت خویش را به خدا نشان داده و نسبت به یکدیگر محبت داشته باشند. کمی شگفت انگیز است، که بسیاری از اقوام با میراث و سابقه مسیحی، اساس قوانینشان را از این احکام هدایت کننده، اقتباس کرده اند.

در حالی که بسیاری از این احکام خلاصه هستند، نباید تاثیر گسترده آنها و جامع بودن ده فرمان را به عنوان قانون زندگی، دست کم بگیریم. برای مثال، فرمان ششم «قتل مکن» (خروج ۲۰: ۱۳) - تمام اعمال ناعادلانه، که گرایش به کوتاه کردن حیات دارند را خلاصه می کند. و همچنین غفلت خودخواهانه از مراقبت و دلسوزی نسبت به افراد نیازمند و یا رنج دیده را بیان می کند. - مشایخ و انبیا، ص. ۳۰۸. به همین ترتیب، منع کردن دزدی (خروج ۲۰: ۱۵) فروش بردگان را محکوم ساخته و جنگ های سلطه طلبانه را ممنوع می سازد. احکام پرداخت دیون و یا دستمزد را ملزم می دارد و همچنین هرگونه تلاش برای برتری فرد را به واسطه جهالت، ضعف یا بدقابلی دیگران را ناروا می شمارد. مشایخ و انبیا، ص. ۳۰۹. [صفحات ارائه شده مربوط به مرجع کتاب انگلیسی است]

ما خیلی راحت به خودمان می گوئیم که ما افراد بدی نیستیم. به عنوان مثال، اگر ما مستقیماً در قتل یا سرقتی بطور علنی دخالت نکرده ایم، ممکن است اعمال ما خوب به نظر برسد. اما هنگامی که عیسی در مورد احکام صحبت می کرد، او کاملاً روشن ساخت که فرامین تنها با انجام ندادن چند عمل خاص، کامل نمی شود. بلکه، افکار ما، انگیزه های ما، و حتی عدم انجام بعضی کارها، که ما می دانیم با آنان می توانیم قوانین خدا را نقض کنیم (متی ۵: ۲۱-۳۰).

بنابراین، جامعه‌ای را تصور کنید که به هر کدام از این ده فرمان به طور جدی عمل می‌کند و بطور کامل با آن زندگی می‌کند. این جامعه ای فعال، و پر جنب و جوش خواهد بود که در آن هر کس با شور و شوق و با عشق خود به خدا با عشق و محبت به مراقبت از یکدیگر رفتار و کردار دارد.

چرا ما تمایل داریم که ده فرمان را به طور باریک بینانه بخوانیم، و اغلب کاربرد گسترده این احکام مهم را در زندگی خودمان نادیده می‌گیریم؟ چرا مطالعه باریک بینانه آن آسان تر از آن است که بطور پیگیر با آن عمل کنیم؟

۱۱ تیر ماه

سه شنبه

بردگان، بیوه زن‌ها، یتیمان، غریب‌ها

خروج ۹: ۲۳ را مطالعه کنید. پیام خداوند به قوم بنی اسرائیل در این آیه چیست؟

اسرائیلیان به عنوان بردگان تازه آزاد شده، می‌دانستند که ستم، استثمار، و محرومیت چیست. در حالی که آنان آزادی خود را جشن می‌گرفتند، خداوند نگران این بود که آنان این مسئله را که از کجا آمده‌اند، و محرومیت شبیه چه چیزی است، و آنچه را که خداوند برای نجات آنان از دست فرعون مصر انجام داده است، فراموش نکنند. او عید پَسَح را به عنوان یاد آوردی این رویداد و فرصتی برای بازگویی دوباره این حکایت قرار داد: «در زمان آینده چون پسر ت از تو سؤال کرده، گوید که این چیست، او را بگو، یهوه ما را به قوت دست از مصر، از خانه غلامی بیرون آورد» (خروج ۱۳: ۱۴).

خروج ۲۲: ۲۱-۲۳ را مطالعه کنید. چقدر یاد آوری برده بودن آنان در نحوه برخورد آنان با افرادی که در جامعه جدید آنان وضعیت مناسبی نداشتند، مهم بود؟

بعد از اعطای ده فرمان از طرف خداوند به موسی، به سختی می‌توان گفت که طنین صدای آن از بین رفت، موسی برای گذراندن زمان بیشتر با خداوند فراخوانده شد، خداوند به او دستورالعمل دقیقی درباره چگونگی اجرای این فرامین بزرگ در جامعه اسرائیل ارزانی داشت. حتی قبل از ارائه دستور العمل برای ساختن خیمه خداوند، خدا سه فصل کامل از قوانین درباره مسایلی مانند، رفتار مناسب با برده‌ها، قوانینی که کاملاً برعکس آن رفتاری بود که بسیاری از

اسرائیلیان تجربه کرده بودند را به موسی ابلاغ نمود. در میان آنان قوانینی مربوط به برخورد با جنایات خشونت آمیز، قوانینی مربوط با اموال، قوانینی برای زندگی روزمره، و اصولی برای ایجاد محاکم برای اجرای این قوانین و اجرای عدالت وجود داشت (خروج ۲۱ تا ۲۳).

برجسته ترین حکم در میان این قوانین، نگرانی برای هموطنان در این جامعه نو، و به همان اندازه نگرانی برای بیگانگان و افراد آسیب پذیر جامعه بود. این افراد نباید مورد بی احترامی قرار می گرفتند؛ حتی به آنها حق دسترسی به غذا از طرّقی که در شأن آنان و محترمانه باشد بدهند، از قبیل برداشت باقی مانده محصولات مزارع. چنین رفتاری برای بیگانگان و خارجی ها در دنیای کهن رایج نبود. حتی امروزه به نظر می رسد که اصول مهم اخلاقی که در اینجا در مورد رفتار با دیگران یافت می شود، فراموش شده است.

از تجربه های شما، چه خاطره ای موجب می شود شما بیشتر دلسوز و مهربان و نگران درباره رنج دیده گان یا بی عدالتی در مورد دیگران بشوید؟

۱۹ تیر ماه

چهارشنبه

دومین ده یک

بسیاری از مسیحیان فرمان کتاب مقدس را در رابطه با پرداخت و یا بازگرداندن ده یک از درآمد خود به کلیسا را قبول دارند و از آن پیروی می کنند. معمولاً در ملاکی ۳: ۱۰، به آن اشاره شده است، این یک دستورالعمل ساده است که ایمانداران ده درصد از درآمد خودشان — یا افزایش دارایی — را برای حمایت از امور کلیسا در بشارت انجیل به کلیسا می دهند. ده یک دادن، که اغلب کلیساها دستورالعمل دقیقی در مورد نحوه استفاده از آن را دارند، عمدتاً برای حمایت مستقیم خدمات کلیسایی و بشارت انجیل از آن وجوه استفاده می شود.

تثنيه ۱۴: ۲۲-۲۹ را مطالعه کنید. در این فرامین، اهداف اولیه برای دادن عشر یا ده یک چیست؟

فريب و وسوسه در این مورد این است که ما فکر می کنیم، ما وقتی ده درصد از درآمدمان را بدهیم، بخشش خود را کامل کرده ایم. اما فرامین داده شده به اسرائیلیان نشان می دهد که رقم ده درصد نقطه شروع بخشش است. مطالعات نشان می دهد یک اسرائیلی که در دوران کهن زندگی می کرد و با توجه به دستورالعمل ها که در قوانین لایوان بود بطور معمول بین یک چهارم تا یک سوم از درآمد سالیانه شان را برای کار خداوند، و حمایت از کشیش ها و جایگاه مقدس (معبد) و کمک به فقرا، باید می بخشید. برخی از تحقیقات، این بخشش را — مخصوصاً برای حمایت از غریبه ها، یتیمان، و

بیوه زنها — به عنوان دومین عشر توصیف می کند. واضح است که مردم از نتایج کارشان خوشحال می شدند و برای همین نتیجه کارشان را جشن می گرفتند. خداوند به آنان وعده داده بود به ویژه در سرزمین جدید، آنان را برکت دهد، اما آنها نباید این برکت را به عنوان اعطا قبل داشته باشند و کسانی که برکت نیافته اند را فراموش کنند.

در سالهای عادی، این قسمت از برداشت باید به مکان مقدس (معبد) آورده می شد و در آنجا بین همه تقسیم می شد. اما در سال سوم، تمرکز ویژه ای وجود داشت که آنها باید برکاتشان را در جامعه خودشان تقسیم می کردند. در این جشن های برداشت محصول، مرکز توجه بر روی کسانی که ممکن بود به آسانی در جامعه نادیده گرفته شوند یا بکلی فراموش شوند بود: «در سال سوم که سال عشر است، چون از گرفتن تمامی عشر محصول خود فارغ شدی، آن را به لای و غریب و یتیم و بیوه زن بده، تا در اندرون دروازه های تو بخورند و سیر شوند» (تثنیه ۲۶: ۱۲).

طبق برخی از فرامین خدا، حداقل بخشی از بخشش های اسرائیلیان باید برای تهیه کمک های مالی و عملی به کسانی که بیشتر محتاج بودند اختصاص می یافت. باز هم، این بر مبنای به یاد آوردن و قدردانی مردم از اینکه چگونه خداوند فقط به آنان رحم کرده بود و آنان را نجات داده است، بود.

تثنیه ۲۶: ۱ تا ۱۱ را مطالعه کنید. خداوند به آنان چه می فرماید؟ ما چطور باید این فرمان خداوند را در رفتار خودمان در مورد بخشش به نیازمندان، اجرا کنیم؟

۲۰ تیر ماه

پنجشنبه

سال یوبیل

خداوند با اسرائیلی ها به عنوان مردمی بی خاها که منتظر ورود به سرزمین موعود بودند، مواجه بود و می دانست که چقدر زمین برای آنها برای ایجاد جامعه جدیدشان در کنعان مهم خواهد بود. خداوند به توزیع مساوات زمین بین قبیله ها و گروه های خانوادگی که تحت رهبری یوشع انجام می شد، نظارت کرد.

اما او همچنین می دانست که با گذشت زمان، ثروت، فرصت و منابع که در ارتباط با مالکیت زمین بودند، باعث می شوند که آنها تمایل داشته باشند که مالکیت زمین ها فقط در دست بعضی افراد قرار گیرد. مشکلات خانوادگی، بیماری، انتخاب های نامناسب و بدبختی های دیگر می توانست علت هایی باشد که برخی از صاحبان زمین، زمین های خود را برای سود کم و یا فقط برای زنده ماندن بفروشند، اما این بدین معنی بود که خانواده ها ممکن است برای نسل های متوالی با محرومیت و فقر مواجه شوند.

راه حل خدا این بود که حکم کند که هرگز زمین نمی تواند فروخته شود. در عوض، زمین تنها تا « سال یوبیل » بعدی می تواند فروخته شود و از آن زمان به بعد زمین به خانواده ای که اختصاص داشت بازگردانده شود و هر گونه زمین فروخته شده می تواند توسط فروشنده یا یکی دیگر از اعضای خانواده فروشنده در هر زمان که بخواهد پس گرفته شود. باز هم خداوند به قومش، رابطه خودش با آنان را یادآوری می کند و این که چگونه این ارتباط آنها بر روی دیگران تأثیر می گذارد: « به یاد داشته باشید که زمین متعلق به خداوند است، و نمی توانید آن را برای همیشه بفروشید. شما میهمان خداوند هستید و می توانید فقط از محصول زمین استفاده کنید » (لاویان ۲۵: ۲۳).

لاویان ۲۵: ۸-۲۳ را بخوانید. شما چطور تصور می کنید جامعه ای را که در صورت اجرای این احکام، به خصوص کلمات « شما نباید یکدیگر را تحت فشار قرار دهید » متفاوت خواهد بود؟

« مقرراتی که خداوند ایجاد کرد، برای ترویج برابری اجتماعی طراحی شده بودند. مقررات سال هفتم و سال یوبیل (جشن سالگرد رهایی)، به میزان قابل توجهی، هر چه را که در طول این مدت در اقتصاد اجتماعی و سیاسی قوم نادرست اجرا شده بود، را درست می کرد » [الِن جی وایت، مشایخ و انبیا، صفحه ۵۳۴ از متن انگلیسی]. مورخان کتاب مقدس مطمئن نیستند که آیا این اصول اقتصادی و اجتماعی برای دوره خاصی از زمان اجرا می شده است (نگاه کنید به دوم تواریخ ۳۶: ۲۲)، با این وجود، این قوانین، یک نگاه اجمالی خیر کننده به چگونگی کار جهان دارد، در صورتی که قوانین خداوند به طور کامل اجرا می شدند. علاوه بر این، آنها نگرانی ویژه خداوند را برای فقرا و منزویان جامعه نشان می دهند، و همچنین اهمیت او برای عدالت که می تواند با شیوه های عملی آن در جهان حفظ شود.

۲۱ تیر ماه

جمعه

اندیشه ای فراتر: بخوانید، [الِن جی وایت، احکام داده شده به بنی اسرائیل، صفحات ۳۰۳ تا ۳۱۴؛ دلسوزی خدا برای فقیر، صفحات ۵۳۰ تا ۵۳۶، از کتاب مشایخ و انبیا. [صفحات ارائه شده مربوط به متن مرجه انگلیسی می باشد]

« پس از به رسمیت شناختن حق خداوند، دیگر چیزی بیشتر از روحی پذیرا، لطیف و گشاده دست که ملزم به فقر است، نمی تواند قانون و شریعت خداوند را که موسی به آنان داده بود، به رسمیت بشناسد. گرچه خداوند به شدت متعده به برکت دادن به قومش بوده است، لیکن در نقشه اش اینگونه اراده نکرده بود که فقر را برای آنان ناشناس بگذارد. او اعلام داشت فقرا

نباید از سرزمین محو گردند. باید در میان قومش عده ای می بودند که همدردی، دلسوزی و خیرخواهی خود را به کار می گرفتند. در آن دوران، همچون عصر حاضر، می بایست متحمل بدبختی، بیماری و نداری می شدند. لیکن از آنجا که به مدت طولانی ای از دستوران خداوند پیروی کرده بودند، هیچ گدا یا شخصی که محتاج غذا باشد در میان آنان نبود «الن جی وایت، مشایخ و انبیا، صفحات ۵۳۰-۵۳۱ از مرجع کتاب انگلیسی.

« این مقررات طوری طرح شده بودند که ثروتمندان را به اندازه فقرا برکت دهند. و از زیاده طلبی و تمایل به خودخواهی و خودپرستی آنان جلوگیری کنند و روح شریف خیرخواهی را ترویج دهند؛ و با تقویت اراده و اعتماد به نفس بین همه طبقات، آنها نظم اجتماعی و ثبات دولت را ارتقا دهند. همه ما با هم در شبکه بزرگی از بشریت قرار می گیریم، و هر آنچه که ما می توانیم برای منافع و متعال ساختن دیگران، انجام دهیم انعکاس آن باعث برکت خود ما خواهد شد » — صفحات ۵۳۴ و ۵۳۵ از مرجع کتاب انگلیسی.

سوالاتی برای بحث

۱. از نقشه ای خدا که برای ایجاد نوعی از جامعه به موسی و قوم بنی اسرائیل داد، کدام ویژگی، قانون، یا مقررات، توجه شما را بیشتر جلب می کند (آیا بطور خاص در درس این هفته و یا در « مطالعه بیشتر توسط خودتان » به آن اشاره شده است)؟
۲. چرا فکر می کنید، در قوانینی که او به مردمش داد، به نظر می رسد خدا بیشترین تمرکز را بر روی آسیب پذیرترین افراد جامعه داشته است؟
۳. چطور باید امروزه این قوانین را درک و با آن ارتباط برقرار کنیم؟ چگونه می توانیم انتخاب کنیم که کدام یک از اینها در حال حاضر مناسب و مربوط به ما هستند؟ از این دستورات عمل های دقیق که برای چگونگی مدیریت بر جامعه و زندگی مردم اسرائیل بودند، مهم ترین مسئله ای که می توانیم یاد بگیریم چیست؟

خلاصه: خداوند صدای گریه های مردم رنج کشیده اسرائیل را در مصر شنید و برای نجات آنها اقدام کرد. او در پی ایجاد ارتباطی خاص و عهد بستن با آنها بود و به آنها کمک کرد تا جامعه جدیدی را بنا نهند که باعث برکت همگان باشد، حتی کسانی که اغلب فراموش شده اند، حاشیه نشین و آسیب پذیر هستند.